

TRAVESTIE.

zei Frio Kid weer. „Laat me vanavond en morgen alleen, ik heb al een plan en moet daartoe nog een en ander in orde maken.”

Op den avond van het oogstfeest waren alle onderhoorigen van Madison Lane en nog eenige gasten op de ranch verzameld. Het avondeten moest nog gebruikt worden en daarna zou de „harvest-man”, de oogstman, komen om de geschenken aan de kinderen en de knechten uit te deelen. In deze streken heerscht n.l. het gebruik dat op den dag van het oogstfeest, vooral wanneer er kinderen zijn, de „harvest-man” op de ranch komt, gemaskerd en met korenaren behangen, om geschenken uit te deelen.

Toen de avond begon te vallen riep Madison Lane Jim Belcher en drie van zijn andere cowboys ter zijde.

„Nu boys,” zei Lane. „houdt de oogen open. Blijft in de nabijheid van het huis en let op. Jullie kent die kwestie van Frio Kid, zooals hij thans heet; mochten jullie hem gewaar worden, neemt hem dan zonder eenige inleiding onder schot. Ik ben niet bevreesd voor zijn komst, maar Rosita is ieder jaar op het oogstfeest bang dat hij de ranch zal komen bezoeken.”

De avond verliep uiterst genoechlijk. De gasten vermaakten zich; prezen Rosita's uitstekend souper, en daarna verdeelden de mannen zich in groepen over de kamers en de breede galerij, pratend en rookend.

Het hoogtepunt van den avond, vooral voor de kinderen, was de komst van den „harvest-man” uitgedost in rijken tooi van korenaren, die onder jong en oud zijn geschenken verdeelde.

„'t Is mijn papa,” verklaarde Billy Sampson, oud zes jaar. „het is pappie's masker van den vorigen keer.”

Berkley, hun naaste buurman, een oude vriend van Lane, hield Rosita aan, toen zij hem passeerde op de galerij, waar hij zat te rooken.

„Wel, Mrs. Lane,” zei hij, „ik veronderstel dat u thans uw vrees voor dien kerel, Mc Roy, wel kwijt is, nietwaar? Mad en ik hadden het vanavond nog over hem. Maar hij heeft toch nog wachten uitgezet.”

„Bijna,” zei Rosita, glimlachend, „maar ik ben toch soms nog zenuwachtig. Ik zal nooit dien avond vergeten toen hij ons bijna doodde.”

„Hij is de koelbloedigste en gevaarlijkste schurk, dien ik ken,” bromde Berkley. „Alle grensbewoners moesten zich vereenigen en een klopjacht op hem houden. De kerel terroriseert de heele streek.”

„Hij heeft vreeselijke misdaden bedreven,” zei Rosita, „maar toch,” ging zij nadenkend verder, „ik... weet niet... In elk mensch schuilt toch altijd nog wel iets goeds. En Mc Roy was toch vroeger niet werkelijk

slecht... zooals ik hem gekend heb.”

Rosita liep verder en trad de hall, waar de kamers op uitkwamen, binnen. De „harvest-man”, nog in vol ornaat, liep er juist door.

„Ik hoorde door het venster wat u zei, Mrs. Lane,” sprak hij. „Ik wou juist in mijn zak grijpen naar het cadeau voor uw man. Maar in plaats daarvan heb ik er een voor u achtergelaten. Het is in die kamer daar.”

„Oh, dank u wel, harvest-man,” zei Rosita vriendelijk.

Rosita ging de kamer binnen en de harvest-man liep door en ging de koelte van den tuin in.

In de kamer vond zij alleen Madison.

„Waar is het cadeau dat de harvest-man, naar hij zei, hier voor mij achtergelaten had?” vroeg Rosita.

„Heb niets gezien van een cadeau,” zei

haar man, lachend, „tenzij hij mij heeft bedoeld.”

Den volgenden dag viel Gabriël Kadd, de voorman van de Berkley-Ranch, het postkantoor van Loma Alta binnen.

„Wel, het nieuws al vernomen?” merkte hij meteen op tegen den postmeester. „Frio Kid heeft ten laatste zijn portie lood gekregen.”

„Is 't waar? Hoe gebeurde het?”

„Een van Madison Lane's cowboys heeft hem neergelegd. Greaser lag op wacht in de struiken — instructies van Madison Lane, ieder jaar met zijn oogstfeest — en zag hem tegen twaalf uur vannacht voorbij rijden. Op tien meter afstand heeft hij hem neergeschoten. Het merkwaardigste is dat Frio Kid verkleed was als harvest-man; van top tot teen behangen met linten en aren. Stel je voor, Frio Kid, die voor harvest-man speelt!”

